

Twijfelaar

“Te koop: twijfelaar 140x200 cm. I.g.st. Bel: 06 123-v-i-c-k-y. Alleen avonturen.”

Met een glimlach om de spelfout in “avonduren” besluit ik haar ’s avonds op te bellen. Ik plof neer op mijn sofa. Al mijn spieren doen pijn van het gesjouw van de verhuizing. Gespannen toets ik de cijfers in. Mijn hart klopt in mijn keel als ik gerommel hoor aan de andere kant van de lijn.

‘Hallo, spreek ik met Vicky?’ vraag ik.

‘Ja, daar spreek je mee. En met wie heb ik het genoeg?’

‘Met Karin. Ik eh... Ik ben misschien geïnteresseerd in je twijfelaar.’

Haar hortende lachje kietelt mijn buik. ‘Misschien geïnteresseerd? Vertel eens, Karin, hoe trek ik je over de streep?’

‘Ik zoek iets groots, maar toch klein genoeg voor in mijn nieuwe studentenkamer. Mijn vriend wil soms blijven slapen en...’

‘... Spannend. Wordt het “soms” ook je eerste keer, Karin?’

Ik schrik van haar confronterende vraag. Maar gek genoeg vult haar stem me met een intens plezier. Haar letter k klinkt als een kusje. Genietend sluit ik mijn ogen.

‘Ja, we kennen elkaar een paar maanden. Hij is nogal fors. Ik ben een beetje bang...’

‘... dat hij je pijn doet?’

‘Nee, dat bedoel ik niet.’ Mijn kaken gloeien. ‘Johan is nogal groot. Ik vrees dat het bed te klein is voor ons twee.’ Er valt een koude stilte. ‘Vicky? Ben je er nog?’

‘Ja, ik heb even mijn negligé aangetrokken. Lekker luchtig na een warme douche.’

De hitte die van mijn borsten opstijgt, doet de vanillegeur in mijn deo herleven. Die is vermengd met het zilte aroma van mijn huid, die de lentezon en de verhuissorees hebben vrijge-maakt. Het is een solvent voor mijn gedachten. Ze vloeien samen tot een poel van ondeugd. Hoe zou Vicky ruiken, vraag ik me af.

‘Je schreef dat het bed “in goede staat” is. Dat is niet de aller-hoogste kwaliteit,’ spot ik.

‘Het is een robuust bed met hier en daar wat gebruikerssporen, maar die mogen geen naam hebben.’

‘Toch wil ik dat je ze noemt.’ Mijn woorden kletteren onbe-doeld fel uit mijn mond.

‘Natuurlijk, Karin. Dat is je goed recht. Ik had me daar stie-kem al op voorbereid.’

Ik ontspan me volledig en merk dat mijn spierpijn al wat weg-ebt.

‘Stel je een bed voor met een matras dat jou draagt als hon-derden gewillige handen die het gewend zijn om te beminnen. Dat zijn duizenden vrijpostige vingers die jou kneden, strelen en liefhebben.’

Snuivend laat ik haar stem op me inwerken. Een ademstoot ontsnapt me terwijl ik mijn vingers haar woorden laat naspelen.

‘Het matrasschuim is een warme oceaan. Het vormt zich naar de vloeiende curve van jouw rug en brengt rust aan de ver-moeidheid die je benen overdag hebben opgebouwd. De dub-bele fleecesprei heeft de streelezachte huid van een parelmoer-keurig satijnen hoeslaken. Het is een mal die je lichaam insluit en knuffelt. Elke beweging vertaalt het bed naar genot. Het

kreunt zacht mee wanneer je jezelf beroert. Wil je weten hoe vaak ik de heerlijkste dromen erin heb gehad?

‘Wauw, opwindend.’ Onbewust ...